

До 80 річчя Юрія Богдана Менцінського

Юрій-Богдан Менцінський та його родина завжди працювали для українського народу

Українців на прізвище «Менцінський» ми знаходимо здебільшого в книгах про життя українців в Австралії «Українці Австралії. Енциклопедичний Довідник» (2001), «Енциклопедія української діаспори». Том 4 (Австралія – Азія – Африка) (1995), «Українці в Австралії. Матеріали до історії поселення українців в Австралії» (1966), «Українці в Австралії» (1998) та інших виданнях.

Відомо, що д-р Осип Менцінський народився майже 115 років тому 9 листопада 1901 року в селі Новосільці Гневош повіту Сянок. Нинішній Сяноцький повіт – це один із 21 земських повітів Підкарпатського воєводства Польщі із адміністративним центром у Сяноку. Саме містечко Сянок має давню історію, бо перша письмова згадка про нього є в Іпатіївському літописі під 1150 роком, а магдебурзьке право Сяноку надав король Русі-України Юрій II Болеслав у 1339 році. Ці землі належали до Перемиського, згодом Галицького князівств. Сяніччина до середини ХХ ст. залишалась населеною переважно українцями (лемками) греко-католиками, про що свідчить, зокрема, народна архітектура. Попри певне

На підтримку України проти В. Пугіна

ополячення та поразку української революції, в 1930-ті роки Сянок набув рис культурного центру Лемківщини. Тут видавалася національна преса, діяв музей «Лемківщина». Подальший розвиток унеможливила війна та сумнозвісні переселення 1945-1946 років і й жаклива операція «Вісла». До виселення лемків у 1945 році в СРСР та депортації в 1947 році в рамках акції «Вісла» у селах гміни були греко-католицькі церкви парафій, якраз до Буківського деканату належала парафія родинного села д-ра Осипа Менцінського Новосільці Гневош.

Юрій-Богдан Менцінський народився 10 червня 1936 року у Львові, де на той час, по закінченню Української гімназії в

нець, то в Лютовиськах, то в Устриках Долішніх в Галичині. В родині д-ра Осипа Менцінського та його дружини Марії-Ірени (з дому – Маринович), народженої 22 грудня 1912 року в Любелі біля Жовкви, – крім сина Юрія-Богдана було ще дві доньки Зірка-Єлисавета та Одарка-Олена. До речі, мати Ю.Б. Менцінського Марія-Ірена свого часу закінчила середню освіту в Інституті для дівчат у Перемишлі і 2-річні студії в Педінституті (зрівняному з університетом).

Юрій-Богдан до Австралії приїхав разом із батьками у 1949 році, здобув вищу освіту, став фармацевтом, закінчивши тамтешній Технологічний Інститут. Згодом він став

Перемишлі, медичних студій в Кенігсбергу та нострифікацій у Кракові, – мав лікарську практику його тато доктор Осип, який до цього у різний час працював лікарем в Сухоставі біля Копичи-

За звільнення Надії Савченко (березень 2015 р.)

Олександр Панченко. Юрій-Богдан Менцінський та його родина завжди працювали для українського народу

відомий як власник кількох аптек в передмістях Сіднею та як директор будівельної компанії «Гонта». Ю.Б. Менцінський завжди брав активну участь у житті української громади: у 1956-1960 роках обирався секретарем осередку СУМ в Перті, а пізніше (1977-80) був головою СУМ-у у Сіднеї, футбольного клубу «Київ», був членом управи місцевої Громади (1966-8), та її головою (1984-89), як також — головою Комітету Будови Пам'ятника в Канберрі (у 50-річчя Голодомору в Україні), головою Комітету 1000-ліття Хрищення України. Пан Юрій Богдан Менцінський ще відомий як чоловічий член Організації Визвольного (пізніше — Державницького) Фронту, свого часу він брав участь у світових Антикомуністичних Конференціях в Манілі (Філіппіни) і Токіо у 1970-1990 роках як представник в Раді Поневолених Націй. У 1980-1984 роках він був заступником голови і референтом зовнішніх зв'язків Союзу Українських Організацій Австралії, очолював акцію «Хочемо мати Ю. Шухевича в Австралії», солідаризуючись з Рухом спротиву в Україні в 1960-70-х роках, а ще він — меценат ФУСА-КУА (колишній директор), фундатор Дому Української Молоді, перший голова УКТ Клубу в Лідкомбі, автор чисельних дописів до українських та австралійських часописів. Від 1990 року пан Ю.Б. Менцінський — голова Ліги Вільної України в Сіднеї, член хору «Боян», потім — хору імені В. Івасюка, заступник кошового отамана

Українського Вільного Козацтва Австралії. Юрій-Богдан Менцінський одружений з Ольгою (з дому — Гаврилів), у шлюбі мають спільних дітей — доньку Надію та синів — Тараса і Андрія.

Тато ж Юрія-Богдана Менцінського д-р Осип, про якого я писав вище, також був видатним активістом українського громадського життя — довголітнім головою українського громади Західної Австралії, засновником хору «Бандура» та хору УГК Церкви, режисером драматичного гуртка імені Лесі Українки в Перті, активним в Союзі Гетьманців-Державників та Українському Вільному Козацтві, він відійшов до свого Творця 6 липня 1978 року. Мама Юрія-Богдана — Менцінська Марія-Ірена, кавалер Ордену Австралії, — засновниця та керівниця Української центральної школи імені Т.Шевченка в Перті, пізніша очільниця Союзу Українок Західної Австралії та виховниця СУМ-у, відійшла у Вічність також у липні, 1-го числа 2000 року.

Продовжувачами славних традицій українських патріотів, громадських

Юрій-Богдан Менцінський

дітячів та меценатів Менцінських Юрія-Богдана та Ольги, яка, до речі, також у цьогорічному вересні відзначатиме свій визначний ювілей, бібліотекарки й довголітньої голови молодечої секції Відділу Союзу Українок ім. Ольги Басараб та ініціаторки культурно-освітніх імпрез, виховниці в осередку СУМ-у імені ген.Тараса Чупринки в Сіднеї, — є їхні патріотичні діти — донька Надія, яка закінчила університет Макворі, а пізніше здобула ступінь бакалавра, — раніше була керівницею Української центральної інформаційної служби в Сіднеї (1988-1992) та інструкторкою

молодших дітей в танцювальній групі СУМ «Заграва», інженер-хімік Тарас — член Управи Осередку СУМ в Сіднеї та економіст Андрій також активний сумівець, скарбник Управи Осередку СУМ в Сіднеї.

З нагоди 80-літнього ювілею засилаю до зеленого континенту Австралії із чи найзеленішого містечка квітучої Полтавщини Лохвиці — Юрієві-Богдану Менцінському, як також усій його патріотичній родині Менцінських, свої найщиріші зичення — міцного здоров'я, наснаги, оптимізму, усіляких гараздів і віри у краще майбутнє нашої спільної праматері України, яка сьогодні мужньо і самовіддано бореться на Сході проти московських зайд. Думається, що тільки разом — материкові українці та розсіяні по чужинах наші брати і сестри за підтримки світової спільноти — здатні перемогти будь-якого агресора.

Олександр Панченко,
доктор права, адвокат,
місто Лохвиця Полтавської
області
(збережено мову оригіналу)

Оля і Юрій-Богдан Менцінські